Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Трохи підріжемо.

— Трохи змінимо...

— Ой була, була я гожа, а тепер — на чорта схожа!..

перець

№ 6 (545). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1965

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

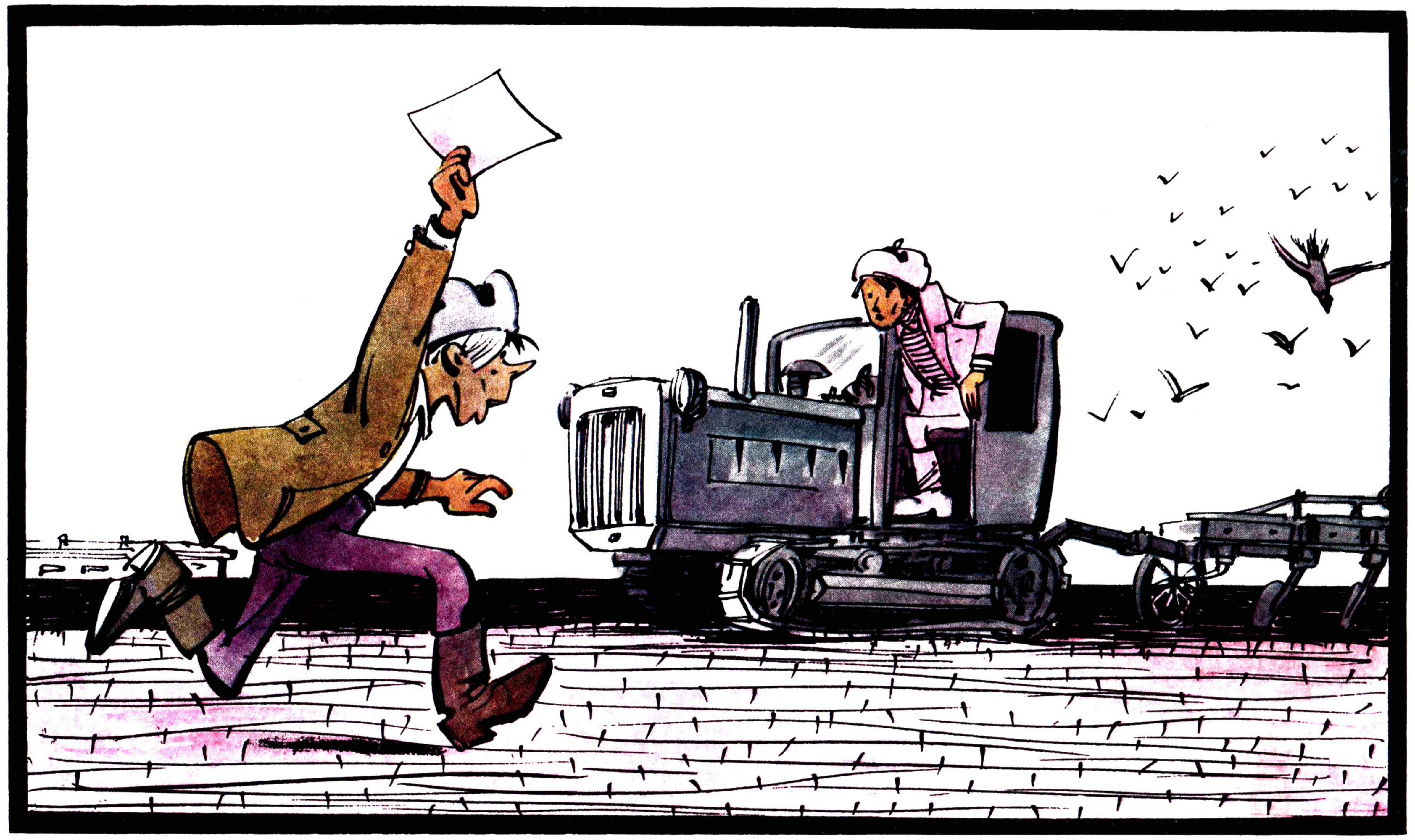

— Кінчай роботу, Семене, викликають на п'ятиденний семінар по підготовці до весни.

КОЛИ МЕДИЦИНА БЕЗСИЛА

«Викликала я «швидку допомогу», а вона лише через 40 хвилин приїхала».
(З листа до редакції).

Є таке серед юристів: перш ніж винести вирок, постав себе на місце обвинуваченого. Ставлю. Я більше не хворий. Ніяких мігреней, радикулітів, гайморитів! Я — швидка допомога. Щоправда, шприца мені не довірили, апарата для переливання крові — теж. Проте, хай в руках у мене навіть не клістир, а авторучка, все одно відчуваю себе повноправним членом екіпажу машини з червоним хрестом.

Летимо. Гудемо. Шарахаються перехожі. Дають дорогу автомобілі.

Пози, в яких заклякли лікар і санітари, фотограф назвав би динамічними. Всі нахилилися вперед, мов лижники під час швидкісного спуску. Секунди здаються хвилинами. Жива чи не жива? Лікар ще раз звіряє адресу по картці, на якій у графі «причина виклику» страшні слова: розрубали голову сокирою.

Вулиця Орджонікідзе, 4, квартира 2.

— Ільїна Софія Федорівна?

— Так, — чується цілком бадьорий голос.

— У вас голову розрубано сокирою?

— Не те, щоб розрубано, — просто болить. Знаєте, температура.

— Велика?

— 37...

Летимо. Гудемо. Радіостанція машини прийняла тривожний сигнал: людина потрапила під машину. Адреса: Проспект 40-річчя Жовтня, 94/96, квартира 1. 19-річну Закусило Катерину Володимирівну витягли з-під коліс.

Зустрічає батько дівчини. Радісно посміхається. Що ж, думаємо, психіатрія знає такі випадки: у трагічних ситуаціях не сльози — нервовий сміх. Раптом батько потерпілої вимовляє:

— А ви вже не потрібні. Лікар дільничний приходив.

— А як же та, що з-під коліс?

— Я пожартував, — посміхається батько. — У доньки грип...

Летимо. Гудемо. Шаповаловій К. С., що по вулиці Косіора, 3, квартира 6, провалили голову. Приїжджаємо. Голова ціла. Чоловік Шаповалової теж пожартував: просто температура 37, а дільничного лікаря якось забули викликати...

Летимо Гудемо. Терміновий виклик з села Горенка, Києво-Святошинського району. І хоч село не обслуговується міською станцією (у районі є своя «швидка допомога»), виклик прийняли. Як кажуть медики, екстраординарний випадок: подзвонив слідчий Кочубинський і повідомив — вбивство. Вбили брата.

Будинок № 33 по вулиці Кірова. А ось і сам «труп». За метр од нього на підлозі — вбивця. Дивиться жалісно-жалісно. І крутить хвостиком. А «труп» кліпає очима і промовляє до нього не зовсім люб'язно і ввічливо.

Потерпілий Віктор Прохорович Кочубинський і не думав помирати. Його просто трохи хапонув за ногу грайливий песик...

Їдемо назад. Лікар і санітари діляться спогадами: що там, мовляв, собака. Ось не так давно робітницю Катерину Денисівну Косько комар укусив, — теж летіли і гули, бо по телефону повідомили: сильний ушиб.

Летимо. Гудемо. Нещасний випадок: падіння з висоти.

Приїхали. Точно. Пенсіонер К. впав з унітаза. Як кажуть, важка дорога і легкий переляк...

Летимо. Гудемо. Погано дитині. Курс на Вітряні гори. Координати: Краснопільська, 5, квартира 35. Савченко Галина. Пролітаємо вулицею Хоревою мимо будинку 38. Трохи сентиментальний лікар впадає в спогади. Розповідає:

— Цей будинок знайомий. Доводилось бувати. Викликали нас до Адамовича. Дружина викликала до чоловіка. Волала: погано йому дуже. Виявилось: чоловік біля домашнього вогнища розпивав вино з прекрасною незнайомкою. Чому дружина вирішила, що йому погано, й досі не зрозуміло.

Нарешті, Вітряні гори. Вулиця. Будинок. Вбігаємо:

— Де хвора дитина?

— Немає, — спокійно каже батько. — Вірніше, є, але у шкірдиспансері на Саксаганського. Викликав вас, щоб привезли її звідти.

Доводиться делікатно пояснювати, що «швидка допомога» не таксі.

— Ну, то, може, мене підкинете до диспансера? — запитує Савченко...

Знову летимо. Знову гудемо. Виклик з готелю «Москва». У номері 325 комусь погано.

Громадянин у смугастій піжамі здивовано дивиться на кисневі подушки.

— Навіщо це? — знизує плечима. — Викликав вас, щоб запитати, чи не знайдеться грілки. Розумієте, свою дома залишив. Чи, може, підкажете, в якому магазині є?..

Летимо. Гудемо. В якогось жителя Подолу кольки в боці. На півдорозі прошу зупинити машину, бо майже впевнений, що причина кольок — соломинка, що виткнулася з матраца.

Виходжу. Йду додому писати фейлетон. Сідаю за стіл. Дістаю цигарки. Шукаю сірники. Не знаходжу. Що робити? Не бігти ж до гастроному. Знімаю телефонну трубку, набираю «03».

— Алло! Швидка допомога? Прийміть виклик. Що трапилося? Повісився. Хто? Я, звичайно...

Спокійно чекаю. Зараз приїдуть лікар, санітари. Попрошу сірників. Повинні ж бути у них! А про повішання скажу, що пожартував. Ха-ха. А що? Чому їм можна, а мені — ні?...

* * *

Отже, повертаємося до листа: «Викликала я «швидку допомогу», а вона лише через 40 хвилин приїхала».

Чи могла приїхати раніше? Могла, безперечно. Так хто ж винен у затримці?

Скажіть, шановний читачу, чи не доводилося вам бути свідком такої ситуації? Черга. Скажімо, за апельсинами. Штовхаючись ліктями, до прилавка пробирається енергійна особа.

— Пробачте, — заявляє добре поставленим баритоном, — на поїзд запізнююсь.

І нахабно простягає авоську. Особа бреше. Спекулює. Добротою, довір'ям, гуманністю. Особа абсолютно переконана, що їй треба швидше, більше. Їй наплювати на інших. Інші хай постоять, почекають. Нічого з ними не станеться.

Особа з піною на губах буде доводити, що нежить у неї небезпечніший за інфаркт у іншого. І спробуйте втлумачити такій особі, що поки лікарі вгамовують її примхи, хтось десь і справді чекає на допомогу. Негайну, невідкладну. Що до когось, можливо, ця допомога запізниться.

На жаль, у таких випадках медицина безсила. У таких випадках найрадикальніші ліки — штрафи. Діють безвідмовно і ефективно. Та й імунітет виробляють проти вірусів нахабства.

Є, правда, ще таке поняття, як моральна відповідальність. Тільки яка у цих людей мораль? Недаремно кажуть у народі: пусти свиню за стіл, так вона й ноги на стіл.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Телеграфне Агентство Перця

БЕЗМОТОРНІ АВТОМОБІЛІ

ТЕРНОПІЛЬ. (Наш кор.). Чудо техніки — безмоторні автомобілі можна побачити в колгоспі «Зірка», Козівського району, Тернопільської області. Як запевняють фахівці, це чудо сотворило Теребовлянське відділення «Сільгосптехніки», яке ще в червні минулого року прийняло від колгоспу «Зірка» на ремонт чотири автомобільних мотори, а назад з ремонту їх не повертає.

СТИХІЙНЕ ЛИХО

Наш кореспондент з м. Іванкова, Київської області, висловлює припущення, що в районі Одеського заводу «Полі рафмаш» пройшов ураган нечуваної сили, в результаті якого було порушено зв'язок між дирекцією заводу і замовниками.

Вже кілька місяців редакція Іванківської газети «Трибуна праці» і районна друкарня безрезультатно намагаються встановити зв'язок із заводом і поскаржитись на погану якість продукції.

Справа в тому, що електрогравірувальний автомат, виготовлений на цьому заводі і встановлений в Іванківській друкарні, автоматично не діє.

Які стихійні сили впливають на криву браку в районі Одеського «Поліграфмашу», теж поки що не встановлено.

ВОДИЧКА З СИРОПОМ

НОВО-УКРАЇНКА. (Наш кор.) Приступив до випуску оригінального сиропу для води Новоукраїнський цукрозавод, Кіровоградської області. Цей сироп, який складається з ядучих і вельми пахучих відходів виробництва, завод випускає у річку, отруюючи ним не тільки рибу, але й настрій людей, що живуть поблизу.

КОНІ НЕ ВИННІ

ОРІХІВ на Запоріжжі. (Телеграфом). У місті Оріхові відкрито телеательє в... стайні.

За стіною заклично іржуть, б'ють копитом білогриві огирі. Пахне навальними атаками, аміаком і хомутом. Не вистачає тільки шабель та барабанів. Та ще терпіння в телемайстрів, які вп'ятьох змушені працювати в низькій, вогкій комірчині на шістнадцять квадратних метрів, мимоволі перетворивши її і на майстерню, і на приймальний пункт, і на склад.

Зате в райвиконкомі терпіння хоч одбавляй. Ще торік прийняли там рішення надати ательє відповідне приміщення, та так воно на папері і засохло.

АСОРТИМЕНТ ОБІЦЯНОК

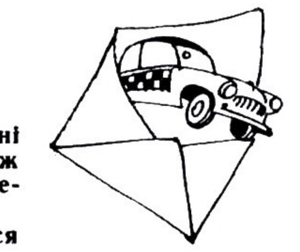

ДЗЕРЖИНСЬК. (Телеграфом). Півроку тому у Дзержинському районі з маршруту Довбиш — Мар'янівка зняли таксі. Місцеві жителі негайно ж написала про це Житомирському облавтотресту. Заступник керуючого трестом т. Савченко негайно відповів: маршрут забезпечимо, таксі буде.

Через деякий час жителі написали ще раз. З відповіддю не забарився і т. Савченко.

Листи йдуть.
Пошта працює.
Таксі не видно.

ІДУТЬ ЕШЕЛОНИ

ЖИТОМИР. (ТАП). Ідучи назустріч широкому попиту господарств Півдня на картоплю та овочі, обласна сільськогосподарська дослідна станція взяла зобов'язання забезпечити їх сортовим насінним фондом. Директор дослідної станції т. Зайченко персонально керує потоком цінних вантажів.

Нещодавно до колгоспу ім. Леніна, Мелітопольського району, прибув вагон насінної картоплі, вагою 22 тонни, на суму 3520 крб. Щоправда, замовник відмовляється приймати «посівний матеріал», мотивуючи цей необдуманий крок тим, що «80—90% бульб гнилі, пошкоджені і непридатні навіть для фуражних потреб». Та директорові дослідної станції це не клопіт — він з головою поринув у формування нових ешелонів з «насінним фондом» для господарств Півдня.

Мал. Л. КАПЛАНА

— До керівних органів нашої ради треба висувати більше здібної молоді.

ШУКАЄ ХИМА ЮХИМА, А ЮХИМ БІЛЯ НЕЇ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Дайте поїсти, бо помираю з голоду...

http://perec-ua. livejornal.com

http://perec-ua. livejornal.com

У семи комбінатів...

Ти емір і я емір,
Хто ж пожене ослів?

Східне прислів'я.

Славне місто Галич!
Дивне місто Галич.
Чепурненьке місто Галич...
Прокинулось.

І Михайло Андрійович... прокинувся. І нічого в тому немає дивного — всі ми, зрештою, для того й живемо, щоб час від часу засинати та прокидатись. Так уже світ улаштовано — то спиш, то не спиш. Михайло ж Андрійович був звичайнісінькою собі пилинкою в цьому зачудованому світі, примхливим вітром часу здмухнутою на голови місцевих громадян. І не в його звичках було порушувати світові розпорядки.

Та сьогодні він прокинувся якось дуже вже по-солдатському: Ррразз! і — «улетай с дороги, птица!..» (Чого раніше терпіти не міг. Навпаки, вельми любив покректати).

Сів на ліжку. Весь, мов липучка, в холодним поту. І чуб на голові тихими хвилями ходить. І спраглі уста шепчуть, шепчуть...

Я бачив дивний сон.
Немов...

Іде він, М. А. Легенький, якоюсь казковою алеєю, весело розмахує блискучим портфелем директора райпобуткомбінату. Лірично так довкола, хоч плач. З обох боків різне дерево: бук, клен, береза... Легко так марширується, мов перед полком новобранців.

Раптом — вітер! Буря!! Дерева заскрипіли, захитались. Важке віття все нижче, все замашніше. І ба — директор навіть не зчувся, як похлинувсь першою ложкою березової каші. Це вже не сон, це — напасть! І директор побіг, побіг, набираючи швидкість. А його з обох боків: жик-вжик, свись-свись! По чім попало! По спині, по ногах, по...

Оглянувся, шукаючи рятунку. Та, бачить, не тільки його... За ним, волаючи, мчить ще чоловіка з п'ятнадцять. І все з портфелями, все директура місцевих комбінатів. І їх з обох боків... Та тільки не дерева хльоскають, а свій же брат, споживач. Стоїть шерегами і зосереджено чабанить «директуру» найрізноманітнішим побутовим реманентом. Той телеантеною, той шнуром, а хто й по-дідівськи — халявою. Б'ють і не сміються. Неначе молотять...

* * *

Сів на ліжку. Утирає холодний піт. Дрижить. Шепче: «За що така напасть?..»

І справді, за що? Сказати б, комбінатів обмаль чи побутових майстерень. А то ж...

У славнім місті Галичі, в невеличкім місті Галичі, що білою ластівкою припало до стрімких наддністрянських круч, різних комбінатів, як грибів після дощу. А про майстерні, то й говорити нема чого...

Бо славне місто Галич — майже на всю область зразок побутового обслуговування населення, майже авангард, маяк! Тут тобі й «Побуткомбінат», і «Комунпідприємство», і «Комунгосподарство», і «Загальнохарч», і... Щось десять чи дванадцять. І всі працюють на побут.

Кожен комбінат — фортеця, князівство в мініатюрі. З своїм князем, з клейнодами, регаліями, бюджетом, печаткою. І це лише в Галичі. А селища (Жовтень, Бурштин, Більшівці) мають ще й свої комбінати. Коли б вишикувати штатний персонал усіх комбінатів, то на кожного споживача припало б по три штатні побутодиниці і по печатці...

Через таку кількість комбінатів у невеличкому місті Галичі, ми, наприклад, так і не докопалися, в котрому з них і в чию розумну голову прийшла отака ідея: мешканець Галича за побутові послуги мусить платити: а) за освітлення — ощадкасі; б) за воду — комунгоспу; в) за радіо — відділенню зв'язку; г) за квартиру — домоуправлінню...

Не відомо також, коли, зокрема, закінчиться війна між міськспоживспілкою та «Загальнохарчем» за керівництво «Чайною» в селі Тустані. Обидва «князівства» вважають її своїм володінням...

Багато побутових комбінатів у Галичі!..

* * *

А ще більше майстерень. В одному тільки «Побуткомбінаті» 45 майстерень. Та в райспоживспілці — 31.

Чудово?!

Не зовсім. Для «валу», можливо, й чудово, а для споживача...

Познайомившись дещо з географією району, не важко помітити, що більшість отих «точок» прилипло навколо міст і селищ. А такий, скажімо, «шматок» з піврайону, праворуч від Жовтня до Більшівців — майже не «оточений». Тому й стоїть заклопотаний громадянин посеред невеликого села Делієва з парою черевиків під пахвою. Не знає, куди нести їх ремонтувати: ремонтної точки немає!

Тому й сумують дівчата в містечку Маринополі біля магазину. Накупили краму. Їм би красиві плаття пошити, та тільки де?

І ще одна особливість місцевих майстерень. Три чверті з них — це напівкустарні й кустарні («надомні») виключно шевські й кравецькі майстерні. Відкривати такі «точки» можна щодня. У кожному селі, зрештою, є швець, є й кравець. Кожен швець шиє. І кожен повинен мати райфінвідділівський «патент». А коли такий «майстер» перебере через край і його притисне райфінвідділ, тоді швець-одинак біжить до Михайла Андрійовича Легенького й розпачливо волає:

— Запатентували! Обклали! Робіть з мене майстерню!

І роблять. На хату шевця прибивається офіціальна дощечка «Шевська майстерня №...».

Так відкриваються «майстерні». І починають функціонувати, дають «вал». Ну, такий, скажімо: тустанський кравець Слободян М. П. в липні дав «валу» на 1 крб. 00 коп.!

Справжні ж майстерні, й не лише шевські, а найрізноманітніші,— годі й шукати в селах. Навіть мешканці славного міста Галича з його добрим десятком різних комбінатів змушені везти свої телевізори та радіоприймачі ремонтувати до Івано-Франківська.

І остання особливість, що підбиває підсумок роботі тутешніх комбінатів. У селищі Жовтень — кілька майстерень. Паралельних. Кравецька майстерня «Побуткомбінату» і поруч — така сама райспоживспілки. Однакові майстри, один замовник, однакові матеріали, умови і т. д., а плани різні. У «Побуткомбінаті» план на одного майстра — 110 крб. на місяць. У райспоживспілці — 70 крб. Пошиття однакового жіночого пальта коштує в «Побуткомбінаті» — 22 крб., у райспоживспілці — 17 крб.

Так скрізь, по всіх майстернях. Це призводить до непорозумінь. Це призводить, нарешті, до постійної міжусобної війни між комбінатами.

А в споживачів чуби тріщать.

Щоправда, все виразніше звучать голоси, зливаючись в один, безладний поки що, хор: ліквідувати паралелізм у керівництві побутовими майстернями, зосередити його в одних руках. Віддати всі майстерні, всі побутові підприємства в руки «Побуткомбінатові».

Усі «в принципі» проти комбінатоманії, дублювання, паралелізму. Та коли справа доходить до конкретних заходів, всі реагують попташиному: голівку під крило і хвоста за вітром.

Заступник начальника Івано-Франківського облпобутуправління т. Григор'єв важко зітхнув:

— Це найпекучіша проблема, але...— ще раз зітхнув і сів. На відведене йому місце.

Заступник голови облвиконкому т. Ворожун була ще лаконічнішою:

— Ми сигналізували, кому слід...

І з суто жіночою безпосередністю звела розмову на власні страждання. Поскаржилась на начальника Калуського хімбуду, який не хоче будувати пральню.

І зайвим стало сидіти в чудовому кабінеті, і наївними здалися думки вирішити тут «найпекучіші» проблеми. Од Делієва до Івано-Франківська — всі керівні погляди спрямовані вгору. На Київ. Що, мовляв, там скажуть про наш рясний урожай побуткомбінатів.

* * *

Сидить Михайло Андрійович на ліжку. Утирає холодний піт. Шепоче по інерції: «За що така напасть?..»

І справді: за що? Сказати б, комбінатів обмаль чи майстерень?..

Юрко ПАРХОМЕНКО.

Івано-Франківська область.

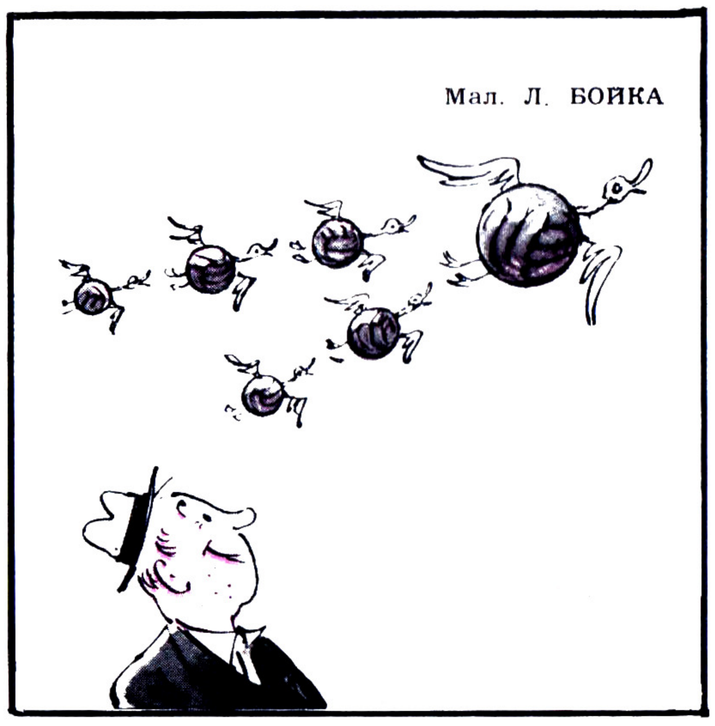

Весна очима болільника.

Валентин ЛАГОДА

З нових віршів

А НАТА ВСЕ ЦІКАВИТЬСЯ...

Ви погляньте на купанні —
Чи на пляжі, чи у бані —
Як «розписаний» Семен!
Не Семен —
Словник імен:
«Б е л а,
Д у с я,
Л ю д а,
З і н а...»
Руки, ноги, груди, спина —
Все обписано,
в малюнках,
У химерних візерунках.
Поміж них впадають в очі
Стріли,
профілі жіночі,
Голубочки,
ангелочки
І таке, що . . . . . .
(Ставлю точки).
Став Семен за власні гроші
Мовби списаний той зошит.
Недарма цікава Ната
На Дніпрі спитала тата:
— Чом той дядя свою шкуру
Не здає в макулатуру?!

ОБОЄ РЯБОЄ

На поштамті чоловік
Жде листа «до запитання».
А дружина і собі —
Скік
у чергу ту ізрання.
І — зустрілися...
Оввa!
— Ти чого сюди прибіг?
— За... конвертами! А ти?
— Я?.. За марками для них!

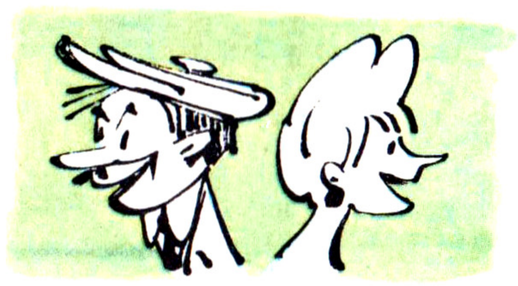

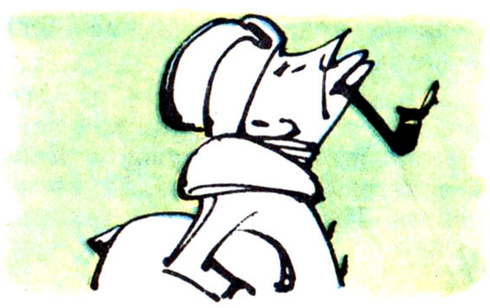

ЗАЙНЯТИЙ

Вже втретє дзвоню Дем'яну:
— Є справа на п'ять хвилин...
— Та вгору ніколи глянуть!
Привіт і земний уклін!..

І знов
з якоїсь нагоди
На зустріч прошу я згоди.
— Ой, ніколи — хоч убий!.. —
І сорок хвилин доводить,
Який-то він
зайнятий.

ХТО Ж ЛЮБ'ЯЗНІШИЙ?

Вважав себе люб'язним Гнат.
Ось дзвонить він в кінотеатр:
— Пробачте, любий. Дві хвилини —
Які сьогодні йдуть картини?..

І хтось швиденько, вельми складно
Все розповів йому докладно.
Розсипавсь Гнат: — Внесли ви ясність.
Безмежно вдячний за люб'язність!.. —
А там — мовчок. Немов на зло,
Щось тільки — клац! — і загуло.

— Ну й посадили ж лобуряку! —
Скипів увесь, образився Гнат,—
Таких у шию треба гнать!
Який нечемний: на подяку
Не міг «будь ласка» він сказать! —
І Гнат загнув добірний мат...

Так хто ж люб'язніший: чи Гнат,
Чи... довідковий автомат?

СУЛІЯ

Ну й довгі ж вуха у Семена —
Чутки всі ловлять,
як антена.
— Олії, кажете, не буде?.. —
І вже він
нишпорить усюди,
Із магазинів безнастанно
Несе й несе у дім сулії, —
Зробив такий запас олії,
Що вщерть наповнив
навіть ванну.
І довгі місяці і тижні
Не мились,
чухалися ближні....
А навесні, сказать до речі,
У ванні згіркла та олія...

Біда, коли бува на плечах
Не голова — пуста сулія.

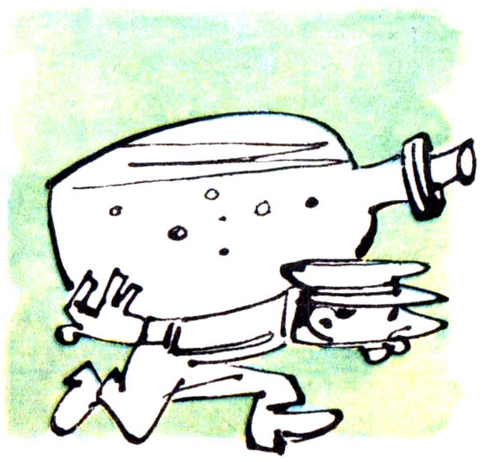

Мал. БЕ-ША

— Тече... Воно видно, що тече. А чого, — без півлітра не розбереш!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На кордоні затримали порушника. Прикордонниками були рибінспектори. Порушником — браконьєр Ф. Л. Богинський. Він глушив рибу у Північному Дінці на кордоні двох міськвідділів міліції — Краснолиманського та Слов'янського. І почали обидва відділи «волейболити» справу браконьєра — той тому, а той тому. Рік «волейболили», аж доки в № 1 «Перця» не з'явився фейлетон «Прикордонний інцидент».

Після цього Донецьке обласне управління охорони громадського порядку ліквідувало інцидент. Старшого оперуповноваженого Слов'янського міськвідділу за тяганину арештовано на 5 діб. По партійній лінії йому винесено догану. А заступника начальника Слов'янського міськвідділу міліції т. Кузнецова за відсутність контролю суворо попереджено.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ану, подайте мені, будь ласка, отой пояс...

МІЙ ЗНАЙОМИЙ

Запізналися ми з ним давно, а я все не можу звикнути до його дивацтв. Якийсь він навіки спантеличений. Скільки я не намагався зрозуміти хід його думок і мотиви вчинків, це так і не вдалося й досі.

От учора випадково зустрівся з ним у місті. Як завжди, метушливий і заклопотаний, він ніби навмання пер лівим боком вулиці.

— Біжу в одній справі,— вигукнув він і підморгнув маленьким, невиразним оком.

Між іншим, він постійно підморгує, хекає, багатозначно посміхається.

Я добре знаю, що за цим анічогісінько, крім якихось дурниць, не криється, але чомусь запитав, ніби це й справді мене цікавило:

— Куди? В якій справі?

— У рибний магазин! — урочисто прошепотів мій знайомий і знову підморгнув.

— Рибки захотілося? — пожартував я.

— Хочу купити телевізор.

— У рибному магазині?

— Ехе-хе-хе! — Він подивився на мене з невимовним жалем і проникливо сказав: — Я хочу «Трембіту».

— А хіба вони у рибному бувають?

Слово честі, я не міг нічого второпати, і це почало дратувати мого знайомого.

— Не грай варіята,— порадив він мені. Потім, ніби змилувавшись, взявся терпеливо, як дитині, втлумачувати.

— Розумієш, у рибному директором мій приятель.

— Ну то й що?

— Як що? Шавригіна знаєш? Полковник у відставці. Той, що рибальством захоплюється.

— Не знаю такого,— признався я.

— Невже? Ну, то нічого... Головне, що отой Шавригін щосуботи їздить на рибу. А коли в неділю повертається додому, завжди заходить до мого приятеля в рибний магазин.

— Ага,— догадався я і зареготав.— Так отой Ковригін... Ха-ха-ха! Купує у твого приятеля рибу...

— О-о-о! — скарлючений палець з брудним нігтем застрибав біля самих моїх очей.

— І жінка нічого не знає?

— Де їй?!

Ми обидва аж захлинулися сміхом. Аж на нас із жахом почали зиркати перехожі.

— Говори тихше,— попросив я.— Бо люди...

— А? Так, так...

Мій знайомий сполохано зиркнув довкола, змовницьки наблизився до мене і почав стиха докладно оповідати, як Шавригін щосуботи готується ловити рибу, як ночує у скирті, а на світанку сідає з вудочкою на березі і так далі і тому подібне.

Хвилин через п'ятнадцять у цій захоплюючій розповіді відставний полковник, нарешті, крадькома заходить у рибний магазин, і я раптом згадую про «Трембіту».

— Почекай, почекай,— зупиняю я свого балакучого знайомого.— Ти ж хотів купити телевізор. При чому ж тут Кочеригін?

— Не Кочеригін, а Шавригін,— образився той.

— Гаразд, хай буде Шавригін. Але при чому ж він?

— А при тому, що Шавригін залежить від мого приятеля, бо той щонеділі залишає для нього кілька кілограмів свіжої риби.

— Ну й що?

— Як що? Тобі ще цього мало?

— Так телевізор же...— застогнав я.

— А, телевізор?! Усе дуже просто. Шавригін має дружину.

— Знаю, знаю. Ту саму, яку він дурить з рибою.

— При чому тут риба? Жінка Шавригіна приятелює з однією кравчинею. А до цієї кравчині дуже велика черга. Ясно?

Щоб я сконав на місці, коли мені з того щось було ясно. Але я злякався, що мій знайомий почне ще оповідати про дружину Шавригіна, про її приятельку-кравчиню, а потім про всіх її клієнток. Тому я схвально захитав головою.

— Ну от, бачиш,— зрадів знайомий моїй кмітливості.— Щоб у цю чергу потрапити, необхідна рекомендація,— тлумачив він далі.— А жінка Шавригіна добра знайома цієї кравчині.

— Тому їй пошили плаття поза чергою.

— О-о-о! — аж затупцював мій знайомий.— Пошили, ще й яке! А тепер вона хоче ще одно пошити, кольору мокрого асфальту.

— Значить, риболов рибу купує, а його дружина тим часом плаття шиє,— кинув я, аби щось сказати.

— Який риболов?! Яка його дружина?! — витріщив очі мій співбесідник.— Схаменися! Говорю ж тобі про жінку директора культмагу.

— А біс тебе розбере, хто вже тут чия жінка і при чому тут «Трембіта».

— Ет,— махнув рукою мій знайомий,— я вже давно помітив, що ти якийсь безглуздий. Усе ж дуже просто. Тільки слухай уважно, а то знову нічого не второпаєш. Спочатку я йду в магазин «Риба» до свого приятеля-директора. Той при нагоді замовить за мене слівце Шавригіну. Шавригін принесе додому рибу і організує співбесіду з жінкою. А та вже умовить кравчиню пошити для жінки директора культмагу ще одне плаття поза чергою. А жінка директора культмагу проведе відповідну масову роботу з своїм чоловіком, і «Трембіта», вважай, у мене в кишені.

Ошелешений струнікістю цієї системи, я запитав:

— А чому б тобі одразу не піти до культмагу? Та й спокійно купити ту «Трембіту».

Мій знайомий підморгнув, хукнув, сплюнув на асфальт і самовпевнено сказав:

— Не тобі мене вчити...

Він вихопив кишеньковий годинник, очманіло подивився на циферблат, приклав до вуха:

— А трясця б тебе вхопила: стоїть! Яка тепер?

— Пів на другу.

— Ой, біжу! У «Рибі» ж перерва з другої.

Штовхаючи перехожих, він почимчикував далі — розхристаний, метушливий. А я дивився йому вслід і гадав: чому він такий, цей мій знайомий? Свого сина у музичну школу він влаштовував через каси попереднього продажу залізничних квитків. Коли йому були потрібні ліки, то він їшов не до аптеки, а в ощадкасу. По картоплю на зиму він звертається у пральню, а шкарпетки здобуває через м'ясоконтрольну станцію.

Врешті, може, й ви знаєте його, бо він завжди вихваляється:

— О, у мене стільки знайомих! У мене такі зв'язки!

А. ЛУГОВА.

м. Львів.

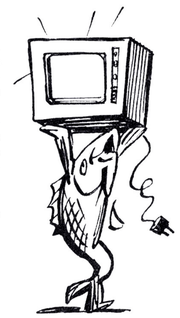

ВИРОБНИЧИЙ СТАЖ

— Всі кажуть, ніби я ніде не працював
І їм тепер, як ледар, батьків хліб,
А вулиці я ж добре підмітав
Разів із вісім по п'ятнадцять діб!

Денис РУДЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Як стрельнув у лисицю, так тільки пір'я полетіло!
— А пір'я звідки?
— Так вона ж курку несла.

ГОЛОВНЕ — ОБЛІК

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А хрестиком я відмічаю тих, хто ходить до церкви.

У ЗАНЕДБАЙЛІВСЬКІЙ С.-Г. АРТІЛІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Тут п'ють...

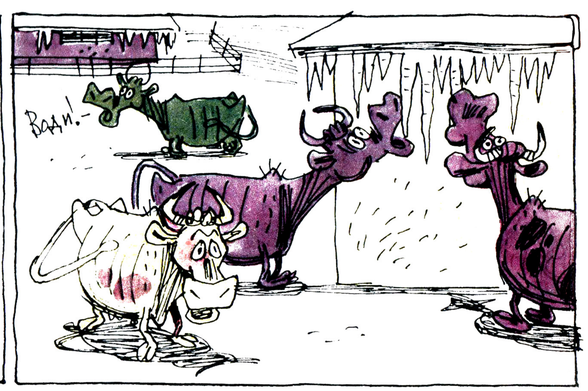

...А тут — смокчуть.

Сатиричні мініатюри

ІМУНІТЕТ

Про хитрість і підступність лиса
Байок написано до біса,
Аж дехто став на цьому лисим,
А лис — таки зостався лисом, —

Хитрющим і до птиці ласим.
Це на пташарні не секрет.
А до сатири в нього з часом
Вже виробився імунітет.

КОЛЕГІАЛЬНІСТЬ

Усіх службовців апарату
Начальник скликав на нараду:
— Нам треба справи актуальні
Обговорить колегіально.
Я зважу радо на поради,
Адже ми робим спільне діло...

І далі... так повів нараду,
Що тільки пір'я полетіло.

НА ПОЛЮВАННІ

По вепру стріляло аж десять мисливців,
Звалився ж кабан від одного жакана.
Злетілись до нього всі десять щасливців
І здобич гуртом потягли на поляну.

Роздмухали ватру, насмажили сала,
По колу пустили добрячу чарчину.
І сталося диво: ні... не приписали
Найвлучніший постріл найвищому чину.

Петро ІВАНОВ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

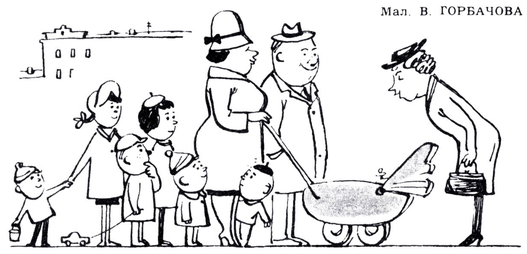

— Що у вас новенького?

ЧИ НЕ МАЛО ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кондуктор Білоцерківського автобусно-таксомоторного парку Л. Ю. Добровольська уміла робити гроші. Кожен квиток був у неї в обігу двічі. За першим разом виручка йшла в касу. А за другим — у власну кишеню. А бувало, що й за першим разом (коли підроблялися контрольні документи) — гроші спалися у ту ж кишеню.

Пасажири написали нам про ці маніпуляції. Ми — Київському облавтотресту. А звідтіль заступник керуючого т. Марчук повідомив, що Добровольську з роботи зняли, що про це повідомили весь кондукторський і шоферський склад. А от чи повідомлено про це прокурора, т. Марчук не написав.

А жаль!

Перчення

Мал. Л. КАПЛАНА

— Чому не дописав домашнє завдання?
— Чорнила не вистачило.

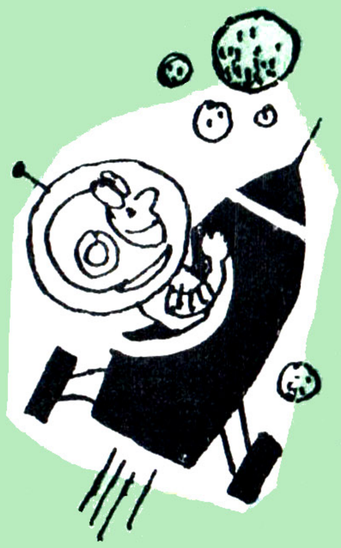

ЩО КОМУ СНИЛОСЬ

— Мені приснилася ракета,—
Я відкривав нові планети!..
— Ну, а мені, — неначе в морі
Я моряком був на лінкорі...
— А я б свій сон вам
розказав,
Та снилося, що я не спав.

Грицько БОЙКО.

ДОПОМІГ

Попросив старий дідусь,
Щоб приніс води Петрусь.
А онук почав казати:
— Я спішу в футбола грати.

Ф. НИКИФОРЧУК.

Поросятко

У калюжі, коло кладки,
Вуха мило поросятко.
Стерло щітку, змило
мило,
Ну, а вуха не помило.

К. ОВЕРЧЕНКО.

„Мій" і „не мій"

Вові купили великий, красивий м'яч. Одна половинка у м'яча синя, а друга — червона. Як вдариш м'яч, він аж дзвенить. І Вова з своїм м'ячем пішов у двір. Його відразу діти обступили:

— Вово, Вово, ходімо на майданчик у футбола грати!

А Вова м'яча обома руками обхопив і до живота собі притис:

— Мій м'яч! І нікому його не дам!

Розсердились на Вову діти і пішли у жмурки грати. А Вові скучно самому. Тримав він м'яч, тримав, а потім почав із стінкою у футбола грати. Бах м'яча ногою, він об стіну вдариться і до Вови летить.

Так до трьох разів було. А на четвертий раз м'яч не в стіну вдарився, а в шибку. І влетів у чиюсь квартиру. Вибіг двірник, дядько Мартин:

— Чий м'яч?

А в дворі тільки Вова стоїть, заплакати ладен.

— Твій м'яч?

— Ні... не мій.

Вовин тато вийшов:

— Кажеш, не твій? Добре, хай буде не твій. За шибку ми, звичайно, заплатимо, ви, Мартине Івановичу, дайте цього м'ячика дітям, хай граються на майданчику, а тобі, Вово, мабуть у кутку постояти доведеться. Ходім!

От і все.

Дід ЯВТУХ.

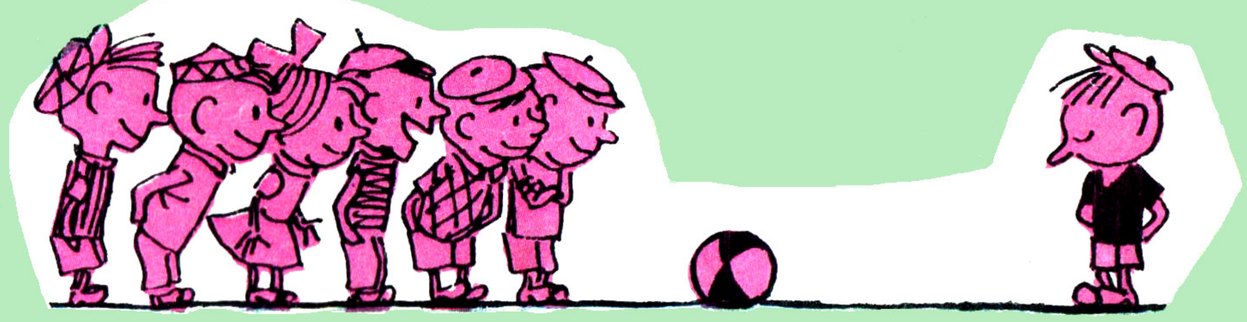

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

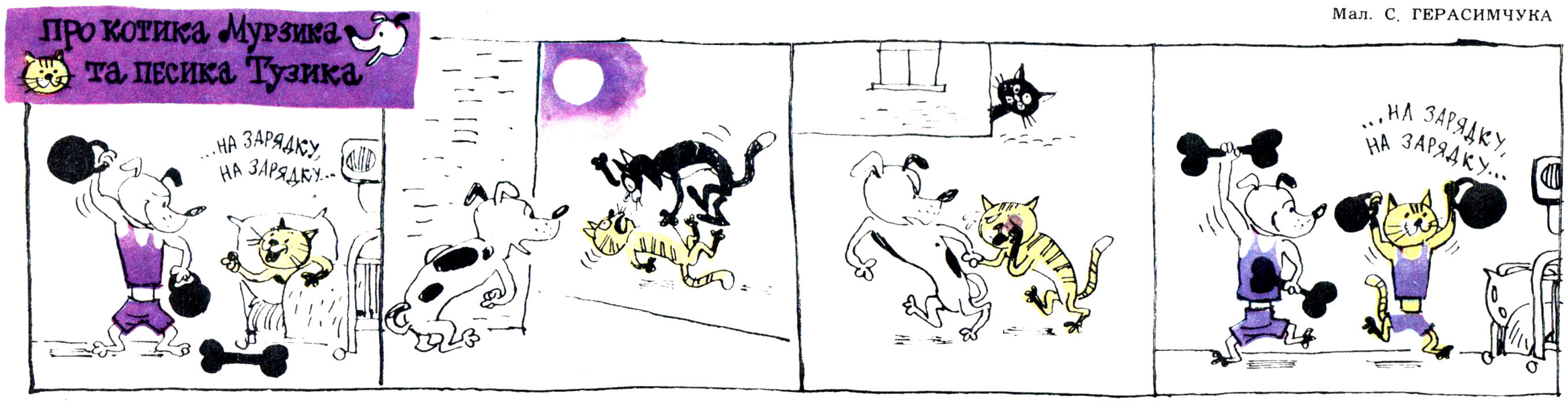

ПРО КОРИСТЬ ГІМНАСТИКИ

У США знову збираються судити компартію.
(З газет).

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

АМЕРИКАНСЬКА СВОБОДА В ДІЇ

Нотатки про чужі порядки

ХАЙ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЄВАНГЕЛІСТОМ!

Заступник голови західнонімецької соціал-демократичної партії Герберт Венер — переконаний євангеліст. Проте євангелічна церква ризикує втратити цього свого сина. Сам Венер про це тепер говорить.

Одної неділі, під час служби в гамбурзькій церкві «Санкт-Міхаеліскірхе» Герберт Венер вирішив також щось проголосити з церковного амвона. Звівши побожно очі до неба, соціал-демократичний лідер і тут закрутив ту ж саму свою добре завчену пластинку про «загрозу комунізму». Венер присягався господом богом, що нічого не пошкодує для боротьби з отою страшенною небезпекою.

«Якщо для цього треба буде навіть перейти у католицтво, я зроблю це без усяких вагань...» — пообіцяв він.

І зробить, йому можна повірити. Адже західнонімецькі праві соціал-демократичні лідери давно вже довели, що заради боротьби проти комунізму вони батька рідного продадуть або змінять, не те що церкву.

А втім, нема чого отому Венеру приносити себе в жертву. І католицька, і євангелічна церкви Західної Німеччини давно вже приєднались до антикомуністичного походу боннських реваншистів. Побожний євангеліст Герберт Венер може спокійненько залишатися при своїй вірі...

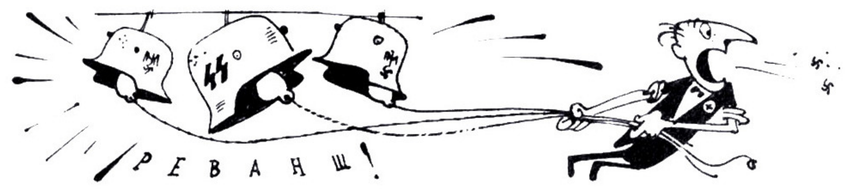

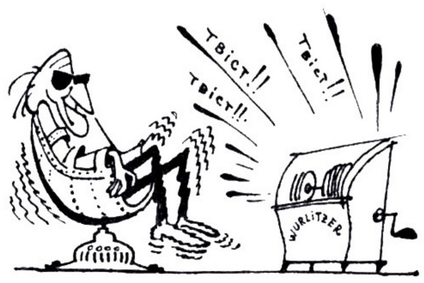

ТУРБОТА ПРО СТАРИКІВ

Мода змушує танцювати твіст. Людині літній то вже й не так легко, а відставати від моди теж не хочеться. На допомогу прийшла техніка. Винахідник і конструктор з Детройта Альберто Бойерс, який спеціалізувався на кріслах для пілотів та водіїв автотранспорту, почав виготовляти так звані твіст-стільці, що надають людині характерну для твісту позу. Руки пристібають до підлікотників, включають електричний моторчик, і вас починає мотати в усі боки.

Тепер усі можуть стрибати в ногу з модою.

КАРАУЛ, ГРАБУЮТЬ!

Такий галас зчинила зараз преса Англії, Канади і Західної Німеччини. З цих країн протягом останніх п'ятнадцяти років Сполучені Штати переманули аж 43.000 наукових працівників і фахівців вищої кваліфікації. Більшу частину фахівців перехопили монополії.

«Важко уявити собі, яку велику шкоду заподіяли цим американці своїм друзям» — пишуть газети.

Громадськість обурюється. А чого? — питається. — В буржуазному ж суспільстві долари завжди були переконливіші за мораль.

МІСТ НА ТОЙ СВІТ

В американському місті Сан-Франціско є знаменитий «Золотий міст» через затоку. Це найбільший міст у світі.

І ось тепер з цим мостом виникли неабиякі клопоти.

Справа, бачте, в тім, що міст цей не тільки найбільший, а й дуже зручний для декого. На «совісті» цієї споруди вже лежить життя понад 300 американців і американок. Вони обрали саме цей міст для того, щоб підтвердити відомий вислів: «Життя — хоч з мосту та в воду!»

Поліція була заборонила пішохідний рух по мосту. Але це не допомогло. Самогубці виїжджали на міст в автомобілях, а там виходили і кидалися вниз.

Тоді поліція Сан-Франціско запропонувала зовсім закрити міст.

Навколо цієї поліцейської пропозиції точаться гарячі суперечки. Дехто висуває інші варіанти, як би зробити міст безпечним. До спеціальної комісії надходять усе нові й нові проекти.

Тільки ніхто не наважиться стати на захист мосту та розтлумачити, що ця чудова споруда нічого не винна, що причини трагедії нещасних самогубців криються не в мості і навіть не під мостом, а значно глибше...

КОРИСТЬ ВІД АБСТРАКТНОГО МИСТЕЦТВА

Ви кажете, що абстрактне мистецтво не має ніякого пізнавального значення? Послухайте і переконаєтесь, що іноді таки має.

Якась місис Бурчісс побачила на нью-йоркській виставці «сучасного мистецтва» картину відомого абстракціоніста. Вона довго розглядала її і сказала: «Вже багато років я хворію — болить голова, але я ніколи не могла собі уявити, який вигляд має біль голови. Тепер я уявляю».

РЕПЛІКА

ХТО КИСЛИЦІ ПОЇВ...

Хотілося б нагадати це мудре прислів'я працівникам культурного фронту Криму, які, відзначаючи ювілей байкаря Петра Гулака-Артемовського, передали по обласному радіо таке оголошення:

«19.00 — Передача, присвячена 175-річчю з дня народження Гулака-Артемовського. Опера «Запорожець за Дунаєм».

До сімферопольських любителів прекрасного приєдналась і ялтинська телестудія, теж передавши в день ювілею цю оперу.

Будемо сподіватись, що, відзначаючи ювілей знаменитого співака і композитора Семена Гулака-Артемовського, кримське радіо організує читання популярної байки Петра Гулака-Артемовського «Пан та Собака», а ялтинська телестудія покаже інсценізацію його ж балади «Твардовський»...

Ганна ЮРЧЕНКО,
перекладач газети «Крымская правда».

м. Сімферополь.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А у Лялі зараз обідня перерва.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— З вас один карбованець двадцять копійок.

НАШ КОНКУРС

Запрошуємо взяти участь у конкурсі найрізноманітніших і найдивовижніших абревіатур під девізом: «АНУМО, ХТО ДОВШЕ?».

Для зразка подаємо кілька абревіатур (від 3 до 36 літер у кожній).

1. ТЕЦ.
2. РЖУ.
3. УКТЕА.
4. УКРГОЛОВХАРЧОЗБУТСИРОВИНА.
5. УКРГОЛОВЛІСПАПІРПОСТАЧЗБУТ.
6. УКРГОЛОВВЕРСТАТОІНСТРУМЕНТПОСТАЧЗБУТ.

УМОВИ КОНКУРСУ:

Словосполучення повинні бути не вигадані, а запозичені з життя (тобто з бланків, вивісок, табличок тощо...).

Матеріали надсилайте на адресу редакції з поміткою: «Моя абревіатура довша».

ЩО БУЛО ПОТІМ...

Спочатку там не було нічого. Точніше, перші землепрохідці зафіксували там наявність лише повітря, піску й кількох халуп на обрії. І звалася та пустеля не землею Ханаанською, а слобідкою Воскресенською, і розмістилася вона напроти круч київських, на лівому березі Дніпра-Славутича...

Якось прийшов туди домобудівельний комбінат № 1, на чолі з товаришем Співаком. І сказав той комбінат (нині — трест): «Хай буде тут житловий масив!» А сказавши, махнув кранами, і в роках 1961—63-му виникла на піску земля обітована — великопанельна й малометражна.

— Хай буде у вас світло, вода й каналізація, — сказали будівельники, — населюйте твердь цегляну, живіте й розмножуйтесь!

Сказали так та й пішли. А люди почали ордери одержувати, щоб, значить, населювати, жити і таке інше.

А потім... Потім настав всевоскресенський потоп. Ринули бурхливі води крізь дахи плескаті прямо у кімнати, потекло туди ж з балконів і з каналізаційних труб. Особливо відзначився будинок № 5/1 по вулиці Курнатовського, а в ньому квартири № 13 і № 60. Оскільки ж пожильці не встигли наробити ковчегів, то нічого не залишилося, як розпочати «плач і стєнанія вєлії...».

Таким побитом, ось уже два роки стогнуть і плачуть бідолашні потопаючі. Проте хапаються вони не за соломинку, а за БМУ-1, де начальником товариш Фельдман. Але, мабуть, легше зрушити з місця Арарат, ніж оте БМУ-1...

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ПЕРЕРЕПЕНКИ З ПОДІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ

Прекрасні люди товариші Савченко та Жарких! Їх знають уже не тільки мешканці флігеля, розташованого біля будинку № 17 на вулиці Набережно-Микільській у м. Києві. Головний інженер Подільського райжитлоуправління т. Савченко та начальник цього ж управління т. Жарких зроду б не вславились, коли б нікому нічого не обіцяли. А обіцяли вони через те, що спонукала їх до цього природна доброта.

— Ви, може, хочете, щоб вам нову підлогу настелили, вікна й двері полагодили? — запитували вони ще в 1963 році пожильців вищезгаданого, найтрухлявішого в усьому районі, флігеля.

— Хочемо! — хором волали зраділі пожильці.

— То, може, вам ще треба й каналізацію відремонтувати і опалення відрегулювати?

— Усе нам треба, усім будемо задоволені!

При цьому, звичайно, пожильці простягали руки з заявами.

— Ну, ідіть собі з богом, ми ж вас не б'ємо, — відповідали товариші Савченко й Жарких. — Заплануємо вам капітальний ремонт на другий квартал 1964 року...

Від того часу збігло чимало часу, але ні капітального, ні «конструктивного», ні «підтримуючого» (див. райжитлоуправлінські папірці-обіцянки) ремонту так і досі не зробили. За останніми прогнозами, обіцяють щось зробити у третьому кварталі 1965 року. Але пожильці їм уже не вірять...

Прекрасні люди, товариші Савченко та Жарких! Боже, як вони вміють говорити й обіцяти! Сам гоголівський Іван Іванович Перерепенко позаздрив би їм. Ось тільки шкода, що й досі ніхто їм п'яти не полоскотав...

ОБПИСАЛИСЯ...

Через місто Ізяслав, Хмельницької області, тече річка невеличка під назвою Горинь. Ще до війни розпочали були споруджувати на тій річці гідровузол, та так і не закінчили. З часом недобудована споруда почала руйнуватися і в цілому втратила своє значення, оскільки місто нині постачається електроенергією в централізованому порядку. Не втратив значення лише один компонент того гідровузла — міст через річку Горинь. Навіть будучи незакінченим, служив він вірою й правдою, зв'язуючи дві частини міста. І дослужився до того, що вже зараз ні пройти по ньому, ні проїхати. Оскільки ж мости на пенсію не виходять, то постала необхідність відремонтувати ту комунікацію. А коли так, то нижчестоячі почали ставити питання руба перед вищесидячими...

Якщо спробувати втиснути хоч би в найсхематичнішу схему папірці, виплоджені протягом 1964 року, то вийде приблизно таке.

Місцеві голови, на чолі з головою виконкому Хмельницької облради т. Левченком, надіслали чималенько листів до Міністерства комунального господарства УРСР, зокрема — самому міністру т. Селіванову, з проханням виділити кошти на ремонт мосту. Міністерство, в особі заступника міністра т. Гладишева, не забарилось роз'яснити, що ремонт згаданого об'єкта народногосподарським планом не передбачений і, отже, коштів на це нема. Радимо, мовляв, звернутися до Держплану УРСР.

— Навіщо нам Держплан?! — здивувалися хмельницькі голови (облвиконкому, облплану й інші). — Ми ж не просимо збудувати у нас Вратську ГЕС. Нам би місток полагодити та й уже...

— Ну, коли так, — відповіли вдруге з міністерства, — то знайте, що «...задовольнити ваше прохання про виділення капіталовкладень на відбудову мостових споруд в Ізяславі в 1964 році немає можливості». І взагалі «...на 1965—70 р.р. відбудова мостових споруд в Ізяславі до планів не включена за... відсутністю заявок з області» (?!).

Підписав це вторинно-убивче «роз'яснення» начальник Управління благоустрою і зелених зон міністерства т. Попов.

Прочитавши таке, ізяславські й хмельницькі товариші спочатку найбанальнішим способом вхопились за голови. А прийшовши до тями, знову дружно вхопились за авторучки...

Одне слово, обписалися усі гуртом вже по самісінькі вуха, а діла нема. Ізяславському ж мосту вже остаточно терпець увірвався. Нещодавно він навіть диверсію вчинив: провалив крізь себе якусь довірливу жінку. За це дістав звання «аварійного», а що буде далі — невідомо...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

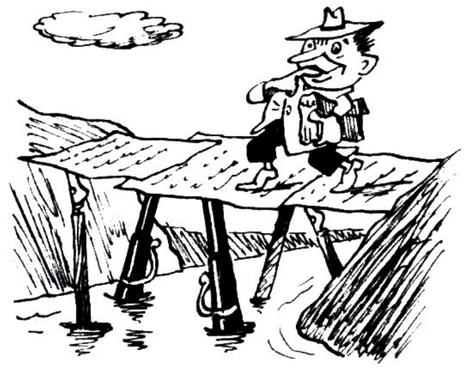

http://perec-ua.livejornal.com

Народні усмішки

СИЛА ЗВИЧКИ

Один домовласник зайшов до житлового відділу і поцікавився:

— Дасте мені при комунізмі квартиру зі всіма вигодами?

— Дамо.

— А дві?

— І дві.

— А три?

— І три.

— А вісім?

— Та навіщо вам стільки?

— Як навіщо? Дві будуть мені, а шість здаватиму квартирантам.

ЗЛИЙ СОБАКА

— Ох, і злий же був у мене собака! Не собака — лев. З таким собакою не тільки злодій — птиця за паркан не перелетіла б!

— Що ж з ним сталось?

— Та я спав, а собаку вночі хтось викрав з двору.

Повідомив В. П. ШАМША
з м. Одеси.

СІМЕЙНІ СПРАВИ

Один чоловік хвалився:

— Я і моя дружина в цьому році заробили 600 трудоднів.

— А скільки ви особисто виробили?

— Я!? А, попрошу не втручатися в мої сімейні справи.

Повідомив М. І. СНІГУР
з с. Радиванівки, Смілянського
району, Черкаської області

ЯКИЙ БАТЬКО...

Прийшов господар у свій сад. Дивиться, а на яблуні сусідський хлопець сидить і яблука обриває.

— А то ти, волоцюго, обриваєш у моєму саду яблука! Ану злазь, підемо до твого тата. Я йому покажу, якого він сина виховав.

А хлопець йому:

— Тихше, дядю, щоб тато не почули. Вони он на тій яблуні сидять.

Повідомив Р. ЕНДРЕЄВСЬКИЙ
з м. Жданова.

НЕДОВГО ЧЕКАТИ

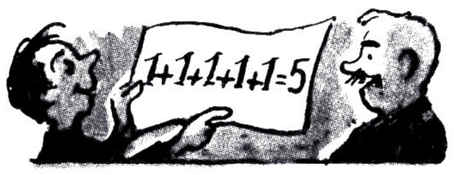

Батько (синові): — Просто жах!.. Аж чотири одиниці приніс! І коли вже ти принесеш п'ять?

Син: — Та вже недовго чекати, тату; ще одну одиницю зароблю і буде... п'ять.

Повідомив Ю. Р. ПОЛЯРУШ
з с. Любеч, Ріпкинського району,
Чернігівської області.

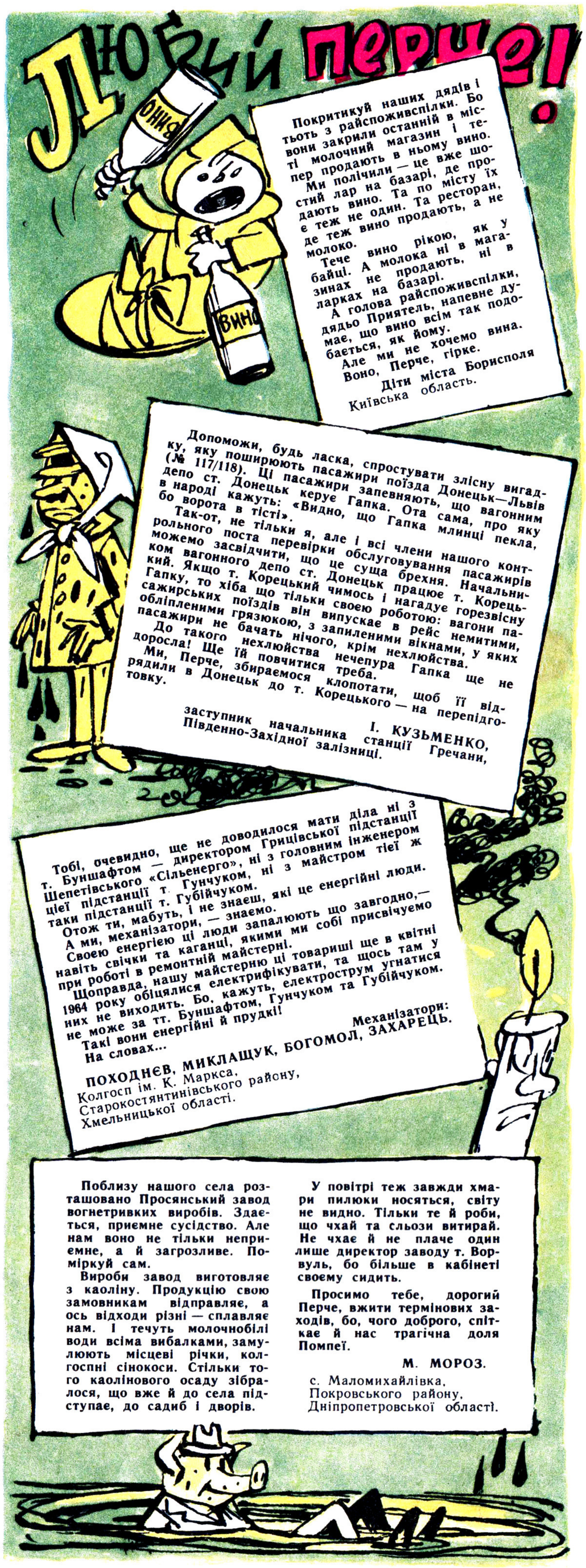

Покритикуй наших дядів і тьоть з райспоживспілки. Бо вони закрили останній в місті молочний магазин і тепер продають в ньому вино. Ми полічили — це вже шостий лар на базарі, де продають вино. Та по місту їх є теж не один. Та ресторан, де теж вино продають, а не молоко.

Тече вино рікою, як у байці. А молока ні в магазинах не продають, ні в ларках на базарі.

А голова райспоживспілки, дядько Приятель, напевне думає, що вино всім так подобається, як йому.

Але ми не хочемо вина. Воно, Перче, гірке.

Діти міста Борисполя Київська область.

Допоможи, будь ласка, спростувати злісну вигадку, яку поширюють пасажири поїзда Донецьк—Львів (№ 117/118). Ці пасажири запевняють, що вагонним депо ст. Донецьк керує Гапка. Ота сама, про яку в народі кажуть: «Видно, що Гапка млинці пекла, бо ворота в тісті».

Так-от, не тільки я, але і всі члени нашого контрольного поста перевірки обслуговування пасажирів можемо засвідчити, що це суща брехня. Начальником вагонного депо ст. Донецьк працює т. Корецький. Якщо т. Корецький чимось і нагадує горезвісну Гапку, то хіба що тільки своєю роботою: вагони пасажирських поїздів він випускає в рейс немитими, обліпленими грязюкою, з запиленими вікнами, у яких пасажири не бачать нічого, крім нехлюйства.

До такого нехлюйства нечепура Гапка ще не доросла! Ще їй повчитися треба.

Ми, Перче, збираємося клопотати, щоб її відрядили в Донецьк до т. Корецького — на перепідготовку.

заступник начальника станції Гречани, Південно-Західної залізниці. І. КУЗЬМЕНКО.

Тобі, очевидно, ще не доводилося мати діла ні з т. Буншафтом — директором Гриців ської підстанції Шепетівського «Сільенерго», ні з головним інженером цієї підстанції т. Гунчуком, ні з майстром тієї ж таки підстанції т. Губійчуком.

Отож ти, мабуть, і не знаєш, які це енергійні люди. А ми, механізатори, — знаємо.

Своєю енергією ці люди запалюють що завгодно,— навіть свічки та каганці, якими ми собі присвічуємо при роботі в ремонтній майстерні.

Щоправда, нашу майстерню ці товариші ще в квітні 1964 року обіцялися електрифікувати, та щось там у них не виходить. Бо, кажуть, електрострум угнатися не може за тт. Буншафтом, Гунчуком та Губійчуком.

Такі вони енергійні й прудкі!

На словах...

ПОХОДНЄВ, МИКЛАЩУК, БОГОМОЛ, ЗАХАРЕЦЬ. Механізатори:

Колгосп ім. К. Маркса,
Старокостянтинівського району,
Хмельницької області.

Поблизу нашого села розташовано Просянський завод вогнетривких виробів. Здається, приємне сусідство. Але нам воно не тільки неприємне, а й загрозливе. Поміркуй сам.

Вироби завод виготовляє з каоліну. Продукцію свою замовникам відправляє, а ось відходи різні — сплавляє нам. І течуть молочнобілі води всіма вибалками, замулюють місцеві річки, колгоспні сінокоси. Стільки того каолінового осаду зібралося, що вже й до села підступає, до садиб і дворів.

У повітрі теж завжди хмари пилюки носяться, світу не видно. Тільки те й роби, що чхай та сльози витирай. Не чхає й не плаче один лише директор заводу т. Ворвуль, бо більше в кабінеті своєму сидить.

Просимо тебе, дорогий Перче, вжити термінових заходів, бо, чого доброго, спіткає й нас трагічна доля Помпеї.

М. МОРОЗ.

с. Маломихайлівка,
Покровського району,
Дніпропетровської області.

Страшне перо не в гусака...

З ВИСТУПУ НА ЗБОРАХ

«Через погану роботу будуправління, невивезене сміття лягло на плечі начальника контори благоустрою».

Надіслав І. ІВАНОВ.
м. Ужгород.

* * *

З ПРОТОКОЛУ ПРОФСПІЛКОВИХ ЗБОРІВ

«Раніше тов. Ковальчук пив дуже часто, але вже більше року він держиться на ногах».

Надіслав Л. ГАРЯЧИЙ
з Калинівки, Вінницької області.

* * *

ІЗ ЗВІТНОЇ ДОПОВІДІ

«Коли говорити про участь комсомольців у стінній пресі, то основна маса їх надавала допомогу редколегії, а окремі навіть потрапляли на сторінки нашого «Крокодилу».

Надіслав І. МИХАЙЛЕНКО
з Нової Одеси, Миколаївської
області.

* * *

«ОБ'ЯВА
СЬОГОДНІ О 13 ГОДИНІ ДНЯ
ВІДБУДЕТЬСЯ:
ВЕЧІР ПИТАНЬ ТА ВІДПОВІДЕЙ.
Явка бажаючих обов'язкова!».

Надіслав МАТУШЕВСЬКИЙ
з м. Тернополя.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Кажуть, що плітку розносять злі язики. А які вуха її слухають?

—

Не кожен, хто дарує зірки з неба, щедрий.

—

Не всякого сухаря водою розмочити можна.

Ів. ТРЮХАНОВ.
м. Кривий Ріг.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Торік у № 17 «Перця», в замітці «Казочка друга» розповідалося, що частина млинів на Закарпатті була підпорядкована не Міністерству виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів, як скрізь на Україні, а Львівському раднаргоспу. Млини були завантажені лише на половину своєї потужності, а зерно із Закарпаття возили на млини Львівської та Чернівецької областей.

Нині 14 товарних млинів і комбікормовий завод у Закарпатській області вилучені з системи Львівського раднаргоспу й підпорядковані головному управлінню хлібопродуктів міністерства.

● У тому ж номері, у фейлетоні «У ресторані я і моя Маша...», Перець критикував низькопробний репертуар оркестрів у ресторанах м. Києва.

Начальник управління громадського харчування Міністерства торгівлі УРСР т. Ляшко повідомив, що для поліпшення роботи оркестрів у ресторанах Києва Київресторантрест разом з Художньою радою Київської державної філармонії провели переатестацію всього складу оркестрів ресторанів міста. Разом з тим, ретельно перевірено репертуар оркестрів усіх столичних ресторанів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (545) (на украинском языке). Підписано до друку 8. III. 1965 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07923. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0935. Тираж 500.000 прим.

http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

— Я принесла тобі, милий, приємну новину — машину відремонтують за один день.

Історія шлюбу.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

(Малюнки з угорського гумористичного журналу «ЛУДАШ МАТІ», м. Будапешт)

Сімейна фотографія.

Пильний сторож.

ПРИЧИНА

— Ви чого не працюєте, Варго?
— Верстат старий — його жаліти треба.

— Прокинься, серденько, з Будапешта родичі приїхали.

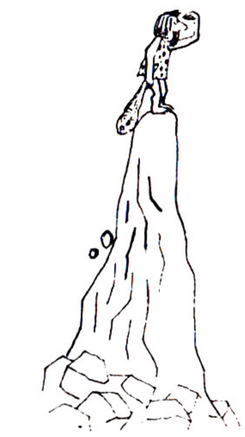

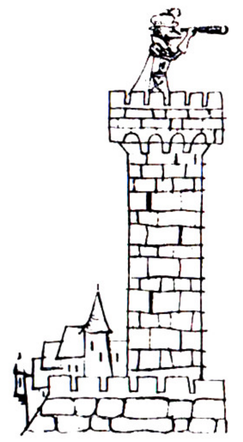

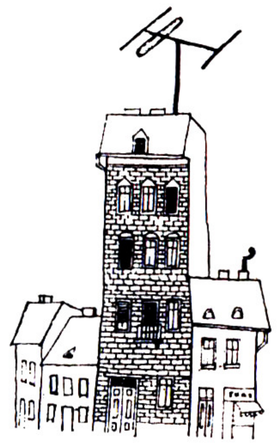

Етапи розвитку телебачення.

Орбіта чайових.

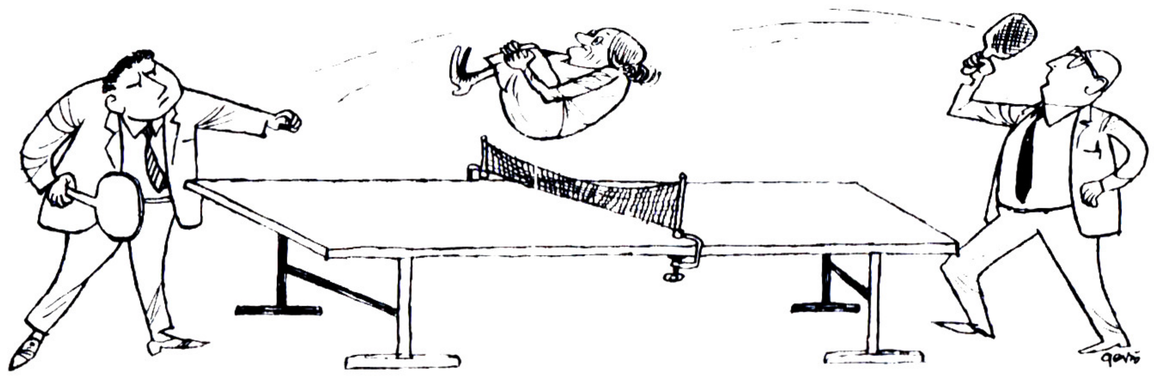

Утримання батьків.

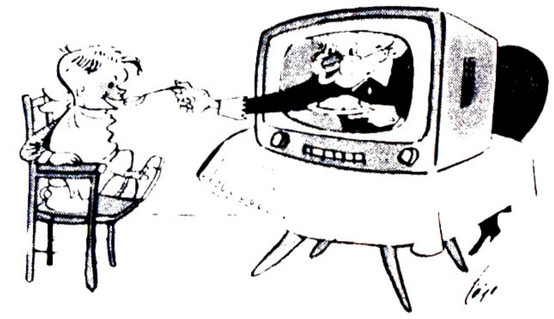

Винахідлива бабуся.

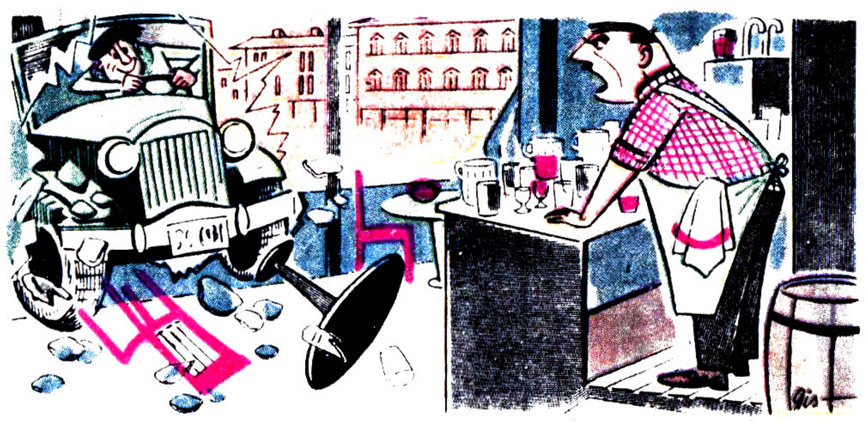

— Ви даремно повернулися. Я ж казав, що п'яних ми не обслуговуємо!..

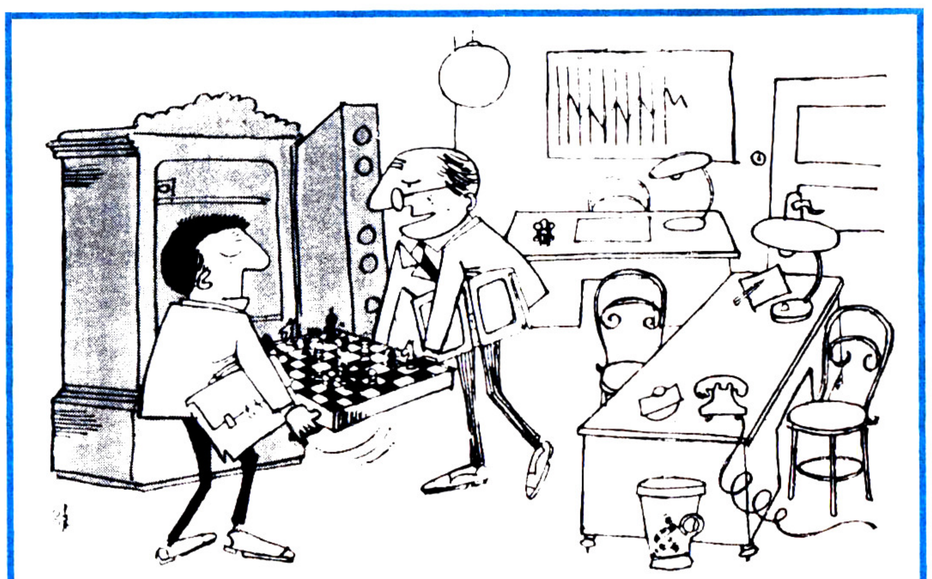

Робочий день закінчився.